

drijvig, zonder eenige vrees, terwijl Mozes Dadel jeremieerde:

„Wat een plas! Het lijkt wel een zee! De golven hebben witte petjes op van 't schuim! En onze schuit is lek! Hij komt vol water. Dat noemen ze den Dolderschen Polder! Maar de derde letter is verkeerd gespeld. En me sokken zijn drijfnat. Roei op, Simon! We leggen geregeld muurvast in de zee!”

Maar Simon, hoe krachtig en gespierd ook, kreeg de boot geen meter vooruit. Hij klemde zijn lippen op elkander en trachtte met den spitsen steven van de schuit de golven te doorbreken. Tevergeefs. Ze lagen stil en schoten geen steek op. Een zware, sombere onweerslucht donkerde over den Polder. Het stormde. In de verte rommelde de donder. De golven rolden al sneller en hooger van rug aan, plasten kletsend in het wassende water van de hobbelende schuit, Mozes Dadel ordonneerde:

„Roeltje, hoppel niet zoo, want de schuit die lekt. En, Simon, laten we naar den kant gaan want, beste jongen, je kan niet tegen de golven op!”

„Dat kan niet!” — verzette zich de pakhuisknecht. „Dan slaan we om!”

„Waarom zullen we omslaan als we de schuit laten drijven naar den akker waar we vandaan komen?”

„Omdat je altijd tegen de koppen van de golven moet inroeien,” — doceerde de pakhuisknecht.

„Ben jij dan zoo'n zeeman?”

„Ja zeker ben ik een zeeman. Dat weet een kind, dat je met zoo'n storm de schuit niet kan laten terugdrijven.”

Roeltje lepelde. In de woeste, schuimende golven had je kans op grooten baars en dikken snoek. Maar de schuit kwam niet vooruit.

„Hoû op met die lepel!” — verbood Mozes Dadel. „Je houdt de schuit tegen!”

„O, faoder, we zitten vast aan 't wier!” klaagde Roeltje.

„Trekken, jongen, trekken!” raadde de de vader. Mozes Dadel jeremieerde:

„Nou zitten we weer vast aan het wier!”

„Nee, faoder, 't is een snoek! Ik voel 'm trekken. Hij rukt. Hij zit 'r an!”

„Laat 'm schieten die snoek!” — gebod Mozes Dadel. „We vergaan! We slaan om! We hebben maling aan de snoek!”

„Ik mot me snoek hebben!” — eischte het kind, dat voor geen goud ter wereld zijn vangst wilde verspelen. Hij trok, trok, terwijl de boot hobbelde en het kind trok een prachtsnoek naar zich toe, die spartelde in de volgeplaste ruimte van de schuit. Mozes Dadel schrok van den roofvisch. Hij stamelde:

„Da's een jakhals! Die komt uit het gróote water! Wat een zee! Het water stijgt geregeld tot de lippen! Het zilt van de golven, dat proef ik op me tong. In de verte zie ik al bliksemflitsen. Hoe ken men lepelen met zoo'n noodweer! Roeltje, laat schieten die lepel, want as je d'r weer één ankrijgt en hij mot na'binnen, dan vergaan we met man en muis.”

Maar Roeltje lepelde door, keek meer naar zijn vader, die met krachtige riemslagen de boot langzaam maar zeker naar den anderen oever trok. Hij waarschuwde:

„Gaat u toch zitten, mijnheer Dadel. En windt u zich niet zoo op.”

„Niet opwinden as je vergaat!” weersprak de ander. „Je bent geen goeie roeier! Hadden we Gunther van de Amstel maar hier, dan waren we er al geweest.”

„Al u zóó begint, dan laat ik de riemen los!”

„Dan laat-i de riemen los! Dan verz... je toch zelf!”

„Ik niet. Ik zwem na' de kant!”

„Hij zwemt na' de kant! Zeker met Roeltje op je rug! Wat een ongijn! Het bestaat niet.”

Eindelijk bereikten ze den kant van een turfakker en het schuitje kon aan den oever worden vastgelegd. Simon stapte uit. Roeltje wipte vlug uit de boot, maar Mozes Dadel wankelde en moest er met helpende handen worden uitgetild. Daar stond hij op den akker terwijl de donder rommelde en gromde. Het weerlicht flitste koperkleurig door de zwarte lucht. Mozes Dadel deed bij elken ratelslag een hand voor de oogen. Vader en zoon — Simon en Roeltje — hengelden onvermoeid en rustig in het hoog-golvende water aan den kant.

„Hoe is het mogelijk!” — riep Mozes D. — „hengelen als het vuur van den Hemel valt! Hengelen in 'n Atlantischen Oceaan! Hengelen als er een orkaan staat! Alle-machtigste Goden in de hoogste Hemelen, de boot is los! De boot drijft af!”

Hij bewoog zijn armen smeekend ten Hemel want de kleine vischschuit had zich al deinend en dobberend losgewerkt van den veenderigen oever en hobbelde als 'n notedopje op de wtkoppige golven.

„Tien gulden voor wie ons d'r afhaalt!”

— bood Mozes Dadel met uitgestrekte armen aan de golven waarop geen schip was te zien. Regen en wind striemden zijn deemoedig gelaat. Hij knielde op den akker als een kind dat hondsdrif en smeewortel zoekt. Het bliksemlicht flitste. De donder gromde. Hij bad op den akker:

„Heer in de hooge Hemelen geef uitkomst! Dat ik me Naatje weer mag terug-zien!”

En zijn gebed scheen verhoord. Een tjalkschipper naderde. Mozes Dadel smeekte met opgeheven armen:

„Schipper, neem ons mee naar de

woning van den visscherman van wie we dit schuitje hebben gehuurd! Schipper, heb erbarmen, want we zitten midden op een eiland! Red ons!”

En het „schipper” was zoo vriendelijk de schipbeukelingen mede te nemen. Aan wal klaagde hij weer over den Dolderschen Polder. De derde letter was verkeerd gespeld! Hij informeerde bij den visscherman:

„Hebt u visch in de kaar?”
„Een snoek van vier pond.”

„Wat kost die?”

„Een daalder.”

„Geeft u mij dien snoek! Hebt u nog meer?”

„Een brasem van drie en half pond.”

„Wat kost die?”

„Een gulden.”

„Geef mij dien brasem.”

„Hebt u nog meer?”

„Een zeeltje van een half pond.”

„Doet u dat er bij, dan geef ik u 'n riks.”

Maar de visscherman was ook niet van gisteren. Hij vroeg twee kwartjes extra voor zijn half pondje zeel, dat fijn bereid fijner smaakte dan paling. Mozes Dadel bad voor drie gulden visch. En het gaf een groote vreugde want zijn vriend Nonie was er ook, had den heelen dag gehengeld maar geen leven gezien. Die ging op zijn motor naar huis. Mozes had een verzoek:

„Loop even bij Naatje an en zeg, dat ik een uur later thuis kom.” En laat kwam hij dien avond in zijn woning aan de Blasiusstraat. Naatje mopperde. Maar hij verzette zich hevig tegen haar verwijten, was opposant:

„Wees blij dat je me levend en wel terug ziet. Ik heb als Robinson Crusoe midden op een eiland gezeten met de bliksemflitsen zig-zag voor m'n oog. De zee was er gewoon een vijvertje bij. Als het in die Doldersche Polder spookt, dan stijgen de golven huizen-hoog. Geregeld wolkenkrabbers! Schipbreuk hebben we gelééjen. Een brave schipper heeft ons verlost. Maar juist in die storm, in dat noodweer deed de snoek het reusachtig! Ik sleurde er een snoek uit van vier pond! Ik zwiepte een brasem aan de kant van zeven ons. En nog een klein zeeltje wipte ik zoo in de schuit. Een aardig vischje. Een half pondje.”

Naatje keek hem geërgerd en verwijtend aan. Ze smaalde:

„Jij sleurt snoek! Jij zwiept brasem en je wipt zeelt! Wat een branie! Nonie is hier geweest en zegt, dat je die visch voor een rijksdaalder had gekregen als je meer voet bij stuk had gehouen. Twee kwartjes voor zoo'n klein p... zeeltje! 't Is zonde van al het geld. Wat die visschers toch liegen en hoopen geld uitgeven voor visch, die ze niet eens hebben gevangen.”

... De wolken, aschgrauw, versomberden de lucht...